

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati na uredništvo — naročnino, reklamacije in vse administrativne stvari pa na upravništvo v Ljubljani, Učiteljska tiskarna, Franciščanska ul. 6/L. Vse pošiljke je pošiljati franko. Reklamacije so proste poštnine. Rokopisov ne vračamo. Telefon uredn. 312.

UČITELJSKI

Glasilo Udruženja Jugosl. Učiteljstva - Poverjeništvo Ljubljana

Licealna knjižnica
1058 Ljubljana, Strossmayerjeva ulica,
II. drž. gimn. (Bpl.)

Izhaja vsak četrtak. Naročnina znaša za neorganizirane 40 Din, za inozem. 60 Din. Posamezna šte. 1 Din. Članstvo „Pov. UJU — Ljubljana“ ima s članarino že plačano naročnino za list. Za oglase in reklamne notice vseh vrst je plačati po Din 2:50 od petih vrst. Inseratni davek posebej. Pošt. ček. ur. 11.197.

Jakobu Dimniku v spomin.

Od našega učiteljskega telesa je nenadoma odpadel člen, ki je 45 let odločilno in izrazito posegal v učiteljsko poklicno in javno življenje in delovanje.

Našega starega Jakoba Dimnika ni več med nami!

Minulo nedeljo zjutraj se je odpeljal s svojim sinom Ivanom v Rogaško Slatino, kjer se zdravi Ivanova žena gospa Marta. Pri materi je bival sinko Petriček, Jakobov vnuk. In po tega vnučka, po ljubljene Petrička, se je peljal dedek, da ga zopet privede na ljubljanski njegov dom. Preden je odšel na kolo-dvor, je še stopil — kakor je bila sploh njegova navada — v cerkev k frančiškonom, da opravi svojo nedeljsko versko dolžnost. Potem pa hajdi na kolo-dvor in v Rogaško Slatino!

Tam je prebil dan in se je proti večeru z vnukom Petričkom in sinom Ivanom vračal v Ljubljano. V vlaku so ga obšle slabosti, ki so se vkljub vsej nagli pomoči sopotnikov stopnjevale vedno bolj, dokler ni nastopila katastrofa v zgodnjih jutranjih urah od nedelje na ponedeljek, ko so ga že bili spravili na stanovanje. Zadel ga je kap.

Naslednjega dne po povratku iz Rogaške Slatine se je hotel odpeljati v Maribor, da obišče tamkaj sina Slavojka in njegovo rodovino. Zgodilo se je drugače: namesto oče k sinu, je dospel sin k mrtvemu očetu!

Jaz, ki sem prijateljsko občeval z Dimnikovo hišo polnih trideset let, dobro vem, kako je bil oče Dimnik navezan na svojce. Ni bilo skoro razgovora z njim, da bi se ne dotaknil vsaj s kratko besedo svojih otrok in svoje žene. Svojega sinka Silva, ki mu je umrl pred davnimi leti, ni pozabil nikoli. Redno je obiskoval njegov grob in ga krasil s cvetjem. Vse stene svojega stanovanja je imel okrašene s fotografijami svojih otrok, staršev, sorodnikov in s spominskimi slikami, ki so kazale ta ali oni rodovinski dogodek.

Nekaj patriarhalnega, udobno domačega je vladalo na njegovem domu. Kanarček v kletki, zelenje v sobah, rože na oknih in na vrtu. In v tej urejeni, skrbno negovani in prijazno vabljivi očetovi hiši so dobre in gostoljubne gospodinjske roke, ki so gospodarja zvesto podpirale pri domači vzgoji, prižigale na domačem ognjišču tople plamene rodovinske sreče!

Po predelnikih pisane mize pisma prijateljev, skrbno spravljena po letih in važnosti, nad pisano mizo diplome in priznanice — lastniku veselje in ponos!

Tak je bil Dimniku prvi in glavni dom, ki je najmanjša stanica v veličini družbe, naroda, države: kakor srce v telesu, ki se iz njega izteka vsa moč in sila po vseh delih in členih živega organizma posameznikovega.

Drugi dom mu je bila pisarnica v šolskem poslopiju, kjer je leto za letom z

nezmanjšano in z neizčrpno marljivostjo opravljal svoje poklicne dolžnosti. Strog proti samemu sebi, je zahteval redu in točnosti od drugih, da je deloval aparat kot živa tvorba zavednih in dosledno k napredku stremečih sodelavcev in kulturnih delavcev.

Tretji dom mu je bila stanovska organizacija z vsemi svojimi panogami in razčlenbami, ki se je danes že lepo in zdravo razrasla v temelje in višine in ki nje začetki, osnutki in osnove, kakor tudi nje moralna in materialna veljavnost in moč sloni na Dimnikovih ramah in na njegovem požrtvovalnem delu za šolo in

je radovoljno sodeloval v premnogih drugih korporacijah in organizacijah, kjer so njegovi prijatelji in somišljeniki apelirali na njegovo pomoč. Zlasti se je uspešno uveljavljal v mladinskem slovtvu in v stanovskem tisku, in priznati je treba, da je vodil »Učiteljskega Tovarisha« v najtežjih časih, ko se je začelo mišljenje učiteljstva cepiti in ko so političnih bojov viharji vehementno in brezobzirno udarjali ob naše vrste. Sredi tega bojnega meteža je Dimnik neustrašeno stal in — naslonjen na moralno silo svojega prepričanja — krepko odbijal udarce in moško branil učiteljstvo in šolstvo. Z Dimnikom je omahnil v grob eden prvih naših bojnikov.

Četrty njegov dom mu je bila širna in slavna naša domovina. Naše skupščine so mu dajale priliko, da je spoznaval domovino in da je sklepal tovariške in prijateljske vezi z vsemi, ki so prihajali na zborovanja. V delu resen in močan, v družbi vesel, zabaven, dovipen, je uveljavljal svojo osebnost povsod in vedno, kamor ga je privedla pot. Svoje domovine se je oklepal z vsem žarom svoje duše. Hotel je, da se naj delu zanjo posveti vsako učiteljsko srce, da se njena moč in veljavnost dvigne in razvije z aktivnim delovanjem učiteljstva, ki si naj v novi in skupni domovini z delom samim utrdi in utemelji častni naziv pionirja prosvete!

Domu oče, tovarišu tovariš, prijatelju prijatelj, šoli služabnik, domovini delavec!

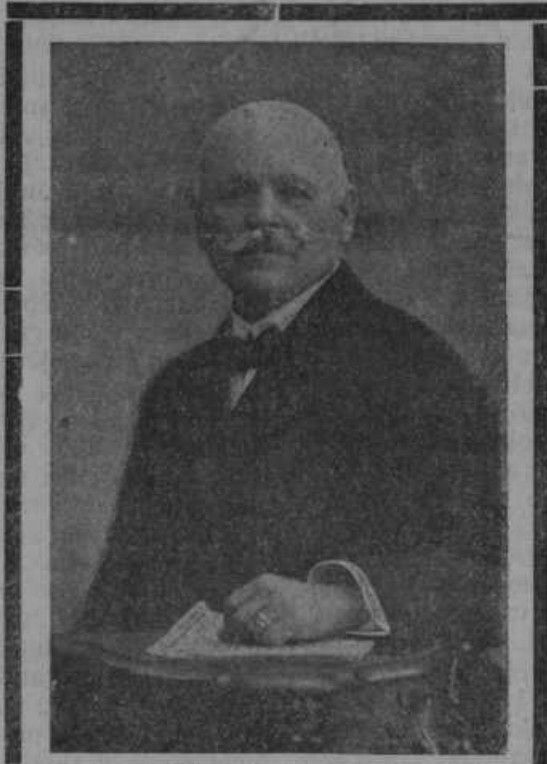
Tak je stopil v pokoj. Veselil se je razrešitve iz aktivne učiteljske službe, ker bi imel poslej dovolj časa, da bi se mogel še izdatneje posvetiti delu za stanovsko organizacijo in da bi mogel izvršiti načrte, ki jih je bil zasnoval z ozirom na pospeševanje vzgoje mladine, ki je osnovni šoli dorasla in ki se pripravlja za praktične poklice v obrti in trgovini.

Te načrte je pretekla in prehitela Dimnikova zadnja pot iz Rogaške Slatine v Ljubljano. Iz stare učiteljske generacije je izločila moža, ki je deloval na prerodu našega učiteljskega stanu, ki je bil odlično udeležen na njegovi osamosvojitvi in ki je zapustil učiteljskemu naraščaju zgled, kako naj vestno, točno, marljivo in požrtvovalno služi velikim nalogam svojega poklica!

In ko sem ga gledal na mrtvaški postelji in videl, kako mirno je počivalo njegovo neizpremenjeno lice, pobledelo v odsevu sveč in obkroženo z vonjem cvetja, se je v trenutku obnovila pred mojimi očmi vsa doba nad trideset let, ko sva se skupno trudila za isti ideal: za napredek šole in čast stanu!

Mojega prijatelja tvorna sila je zlomljena. Nas pa, ki smo ostali, čakajo boji in viharji! Zmag in uspehov naj se vesele oni, ki stopajo na naša mesta!

E. Gangl.

J. Dimnik

stan. Njegov grob je eden temeljnih kamenov vsega živega, dobrega in lepega, kar ima in zmora danes naše učiteljstvo!

V svoji stanovski zavesti je bil neizprosni, neomajen in nepodkupi, zato je znal uveljaviti svojo voljo z vso energijo, ako je bil preverjen, da bo dobro in prav služila stvari, ki se je zanjo zavzel. Ni se zbal nobenega napora, ako in kadar je hotel komu kakorkoli pomagati iz moralnih ali materialnih težav, in mislim, da ni nikogar, ki bi bil kdaj zaman potrkal na njegova vrata.

Izven področja, ki mu ga je začrtavalo šolsko delo in delo v organizaciji, je dobil vedno toliko časa in si je ohranil toliko telesnih in duševnih moči, da